

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 6 ภาค ชีวประวัติ

เรื่อง กฎเจ้าอาวาส
โดย พระครูภาวนาวิสุทธิคุณ

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมโน

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

กุฏิเจ้าอาวาส
พระภิกษุวิสุทธิคุณ

อาตมาอยู่กุฏิหลังนี้นานาน ๓๕ ปีแล้ว ค่อย ๆ ซ่อมแซม เปลี่ยนกระเบื้องเล็กเป็นกระเบื้องใหญ่ เปลี่ยนกระเบื้องใหญ่เป็นสังกะสี มันรื้อบ่อยนักเอาสังกะสีมุงเสียเลย ไม่มีใครมาอยู่กับเราหรอก ตอนกลางวันร้อนเหงื่อหยดลูกกลาง ไม้พื้นที่แรกนึกว่าเป็นไม้สัก พอรู้เข้าจริงเป็นไม้ตะแบก ผุหมดเลย

อาตมาก็ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร เขาจะมาทำ คิดว่าจะทำกันเอง ค่อยซ่อมทำศาลาพักผ่อนหน้าวัดให้เสร็จก่อน ซ่อมสังกะสีมาเปลี่ยน รื้อไปเปลี่ยนไปวันเดียวก็อาจเสร็จ และคงจะใช้ทุนไม่เท่าไร

มีอยู่วันหนึ่ง **จิ้งจกสองหัวสองหางมาตีช้างเผือก** ตีแล้วร้องใหญ่และสักประเดี๋ยว **หน่อออกมาแล้ว** มาเยอะเลย มาถึงจิ้วรอาตมา อาตมาเลี้ยงไว้เยอะเลย ไม่กัตอะไรใครหรอก ให้กล้วยมันกิน เดียว**แมลงสาบ**ออกมาอีกแล้ว เดินกินเป็นทางหมด ก็เดินมาหาอาตมา เขาอยากจะทำแต่พูดไม่ได้ ถ้าพูดได้ เขาคงบอกว่า หนีเถอะ! เขาจะมารื้อกุฏิแล้ว

อยู่ต่อมา ๓ วัน สัตว์เหล่านี้หนีหมดเลย เอากล้วยให้หนูกินก็ไม่มา แมลงสาบก็ไม่มา จิ้งจกสักตัวเดียวก็ไม่มี ตัวที่มาตีช้างเผือก ๒ ตัวที่แล้วก็ไม่มี หายไปหมด

โยมปาริชา รุ่งโรจน์ธนกุล อยู่หมู่บ้านอยู่เจริญ ได้มาตกลงกันง่าย ๆ บอกว่า หลวงพ่อย้ายกุฏิเถอะ จะซ่อมสร้างให้ใหม่เลยอาตมาก็ต้องย้าย

พวกสัตว์เขารู้ก่อน หนีไปหมดเลย โบราณเขาบอกว่า จิ้งจกหักต้องเชื่อไว้ก่อน เด็กเดี๋ยวนี้ไม่ค่อยเชื่อพ่อแม่ แม่ว่า แม่หัก แล้วยังจะมาเถียงแม่อีก พอช่างมาดู เขาบอกให้สร้างใหม่ดีกว่า รื้อตรงโน้นก็พัง ยุ่งไปหมด บานปลายออกไป เลยใช้ไม้แดงหมด แต่อาตมาไม่มีเจตนาจะได้ไม้แดงหรอก ก็แล้วแต่เขา

แรงบันดาลใจในการสร้างกุฏิ

ปาริชา รุ่งโรจน์ธนกุล
วันอาทิตย์ที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ เป็นวันแรกซึ่งหลวงพ่อดิกล่าว่า **ท่านถูกคนกรุงเทพฯ ปฏิวัติ** เพราะท่านต้องถูกสั่งย้ายโดยมีต้นตอตั้งตัว เตรียมใจ
ช่วงเวลาหลวงพ่อดิกล่าเสร็จ เข้าประกอบศาสนพิธีที่หอฉัน กลับออกจากหอฉันหลังเพลแล้ว เพียงระยะเวลา ๓-๔ ชั่วโมง **กุฏิของท่านก็โผล่เรียบ**

โต๊ะหมู่บูชา พระ โต๊ะ เก้าอี้ ป้าย สารพัดสิ่งของข้างล่าง ไม่มีอะไรเหลือให้เห็นอีกเลย ผ่นที่เป็นปูนทุกด้านถูกทุบออกได้โดยง่ายดาย เพราะนายช่างประสาบปูนสลายตัวแล้ว

กาลครั้งนั้น ข้าพเจ้าได้กระทำความสมเจตนาธรรมตั้งแต่อดีตที่ข้าพเจ้าเคยนิมิตฐานไว้ว่า (พ.ศ. ๒๕๒๐)
“ถ้าพระองค์นี้จริงแล้ว เมื่อข้าพเจ้าได้ “ดี” ข้าพเจ้าจะกลับมาเป็นผู้ปฏิบัติ เป็นศิษย์ของหลวงพ่อ”
และข้าพเจ้าก็ได้กลับมาเมื่อเดือนกรกฎาคม ๒๕๓๕ ได้เริ่มทำตามที่เคยนิมิตฐานมาจนบัดนี้

ในระหว่างที่ข้าพเจ้ายังมีได้กลับมาที่วัดอัมพวันนี้ ข้าพเจ้านึกถึงแต่ **หลวงพ่พระภิกษุวิสุทธิคุณ** ซึ่งจำพรรษาอยู่ที่วัดอัมพวัน **ตลอดมานับเป็นเวลา ๑๕ ปี**

ครั้งแรกที่ข้าพเจ้ามาที่วัดอัมพวันและเริ่มรับหลวงพ่ท่านเข้าไว้เหนือศีรษะนั้น เริ่มมาจากคุณอาของข้าพเจ้า **คุณวันเพ็ญ คุณธนน้อย วงษ์รักไทย** ซึ่งเป็นคนกรุงเทพฯ แต่ไปประกอบอาชีพที่จังหวัดระยอง

คุณอาได้อ่านหนังสือประวัติของหลวงพ่ ว่าสามารถรู้กรรม รู้แก้โศกกรรมให้เจ้ากรรมนายเวร ถ้าเรามีอะไรติดค้างจะได้สามารถทำให้ถูกจุด แก้ให้ถูกทางได้

เหมือนว่าเราทำชั่ว ทำอะไรไม่ดีไว้ ชั่วหรือไม่ดี ก็จะสนองกลับให้เราต้องทุกข์โศก เกิดเป็นปัญหาให้เราต้องทุกข์ และเราจะต้องหาทางออกทางแก้อย่างไรให้พ้นทุกข์ ถ้าเราหาทางออกทางแก้ได้แล้ว เราจึงจะมีสุขสงบได้

ส่วนความทุกข์ของลูกอาของข้าพเจ้าก็คือ บุตรสาว (น้องเจ๊ียบ หรือ มาริษา วงษ์รักไทย) ได้ป่วยเป็นลูคีเมีย (มะเร็งในเม็ดเลือด) ในปี พ.ศ. ๒๕๒๐

ลูกอาของข้าพเจ้าได้เรียนถามหลวงพ่อกว่า บุตรสาวของท่านสวย น่ารัก เรียบร้อย เป็นที่รักของทุกคน ไม่เห็นทำอะไรที่ไม่ดีเลย ทำไมถึงต้องมาป่วยด้วยโรคเช่นนี้ ทำอย่างไรจึงจะแก้ไขให้ได้

หลวงพ่อกำลังหัดตาลซัว ๑๐ วินาที (กะพริบตา) ท่านได้กล่าวว่า **“โยม มารดาของโยมทั้งสองสบายดีหรือ”**
คำตอบก็คือ

ธุดอกแรก ที่ตรึงข้าพเจ้าให้เริ่มศรัทธาในลัทธิครั้งแรก เพราะความหมายอันนี้หมายความว่า ถ้าเรารักบุตรอื่นเป็นทิศเบื้องล่างมากเท่าไร บิดามารดาก็ย่อมรักเรา เมื่อเรารักเอาใจใส่ดูแลปรนนิบัติบิดามารดา อาตมสงฆ์อันนี้แหละจะย้อนกลับให้บุตรธิดาของเราได้ดีได้งามสมกับความทุกข์ที่บิดามารดาได้รับ เราก็จะมีความสุข ครบครันก็จะเป็นสุข ซึ่งคำตอบนี้ข้าพเจ้าอาจตีความเข้าใจเพียงผู้เดียว เพราะเวลานั้นคุณยายจำวันใจ เกี่ยวกับโรคภัยของน้องเจ๊ียบโดยไม่มีเวลาเอาใจใส่ดูแลคุณยายมากนัก (คุณพ่อคุณแม่ของอา)

ต่อมาน้องเจ๊ียบก็ได้จากไป ยังความโศกเศร้าให้แก่คุณอาทั้งสองและข้าพเจ้ายิ่งนัก
ธุดอกที่สอง ที่ตรึงข้าพเจ้าเมื่อกลับมา เมื่อเดือนกรกฎาคม ๒๕๓๔ เมื่อข้าพเจ้าย้อนถามในใจกับตัวเองว่าที่ข้าพเจ้าคิดไว้เมื่อ ๑๕ ปีนี้ ถูกต้องดีแท้แค่ไหน

ข้าพเจ้าจึงเรียนถามหลวงพ่อกว่า **“ถ้าเราจะทิ้งลูกทั้งสามมีอายุวัด นั่งกรรมฐานนี้บาปไหม”**
หลวงพ่อก็ตอบว่า **“เราทิ้งไปทำดีหรือทำไม่ดีละ ถ้าทำดีจะบาปได้อย่างไร”**

หลังจากนั้นข้าพเจ้าได้นิมนต์หลวงพ่อกมาฉันเพลที่บ้านพ่อบ้านคือ คุณสมชาย รุ่งโรจน์ธนกุล มีบุตรธิดา ๒ คน คือ ด.ช.หนึ่ง และ ด.ญ.หทัยทิพย์ รุ่งโรจน์ธนกุล

คุณสมชายยินยอมและยินดีให้เลี้ยงพระ ทั้ง ๆ ที่เวลาลูกน้องหรือญาติมิตรทำบุญบ้าน จะถูกตำหนิว่าบ้านก็ดีมีสุข ทำไมต้องสิ้นเปลืองทั้งเวลา เงินทอง มีเวลาว่าง เงินเหลือใช้เหลือกินแล้ว

เคยเรียนถามหลวงพ่อกว่า คุณสมชายท่านหลักเก่ง ไม่ค่อยมีเวลาให้กับบ้าน แต่หลวงพ่อก็ตอบกลับมว่า **“ถึงอย่างไรเขาก็เป็นพ่อบ้านที่ดี โยมมารัดเขาก็ไม่ขัดศรัทธา โยมอยากจะทำบุญอะไร หรือพี่น้องเดือดร้อนอะไร เขาก็จะช่วยเหลือให้ทุกอย่าง ไม่ว่าญาติข้างตัวหรือข้างเรา”** เรื่องนี้เป็นความจริงเป็นการตอกย้ำอีกครั้งหนึ่ง ที่ทำให้ข้าพเจ้าศรัทธาในหลวงพ่อก ทั้งที่คุณสมชายก็ไม่เคยเห็นหลวงพ่อก และหลวงพ่อกเองก็ไม่เคยเห็นตัวคุณสมชายมาก่อน หรือรูปพระพุทธรูปมาก่อน ซึ่งครั้งนี้เป็นครั้งที่สองที่มาหาหลวงพ่อก โดยที่ไม่มีใครพามาเลย เรายาเอง (เดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๔)

คุณสมชาย ถ้ารู้ว่ามีมาหาหลวงพ่อกจะไม่ขัดเลย จะเลี้ยงเพล หรือมาวัดทุกครั้งจะไม่ขัด มาทุกครั้งก็จะฝากเงินมาทำบุญด้วย โดยที่จริงแล้วคุณสมชาย ไม่เคยพบหลวงพ่อกเลย นอกจากฟังจากปากเรา ก็ยอมทำบุญบ้านโดยที่ยอมปิดสำนักงาน ทำบุญกันที่บ้าน คุณสมชายได้พบหลวงพ่อกจริง ๆ เมื่อคราวที่นิมนต์หลวงพ่อกไปฉันเพลที่บ้านรวมแล้ว ๒ ครั้ง

หลังจากทำบุญครั้งแรกได้ ๑ อาทิตย์ คุณสมชายได้ให้ไปรับพระกับหลวงพ่อกที่วัดอัมพวัน แต่ข้าพเจ้าไม่สนใจ เพราะคิดว่าคุณสมชายอ่านหนังสือหลวงพ่อกแล้ว อยากจะได้พระ

ครั้งที่สอง คุณสมชายก็เร่งให้ไปรับพระอีก บอกว่าหลวงพ่อกมาเตือนให้ไปรับพระ ก็ยังไม่สนใจ แต่ก็บอกกับคุณสมชายว่า จะขอเดินทางไปเที่ยงชองกงก่อน แล้วจะกลับมารับให้

ทันทีที่กลับจากชองกง คุณสมชายก็เร่งให้ไปรับพระอีก จึงได้เดินทางมารับในวันเสาร์ต้นเดือนของเดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๔

พอมาถึง หลวงพ่อกบอกได้เตรียมพระไว้ให้แล้วสององค์ ทำให้ข้าพเจ้าขนลุกมากเลย คุณสมชายและข้าพเจ้ารวมทั้งคณะหมู่บ้านอยู่เจริญ ได้ร่วมกันขอมกุฏิครั้งใหญ่ จนเกือบจะเรียกได้ว่าสร้างใหม่ เริ่มตั้งแต่วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔

ซึ่งในกาลครั้งนี้ได้ปรึกษากับคุณพีเสนอ คุณสมประสงค์ รวมทั้งพระและชาววัดอัมพวันซึ่งเป็นผู้ใกล้ชิดหลวงพ่อ หลวงพ่อท่านมิได้ออกความประสงค์สิ่งใด นอกจากความมั่นคงแข็งแรงของกฎ มิฉะนั้น เวลาลูกศิษย์ลูกหามามาก ๆ อาจจะทนรับ น้ำหนักไม่ไหว

หากกฎขาดตกบกพร่อง มีตำหนิสิ่งใดแล้ว ข้าพเจ้าขอโน้มรับผิดเพียงผู้เดียว และถ้ามีส่วนบุคคลอื่นใด ข้าพเจ้าและคณะ ขอมอบให้หลวงพ่อช่วยแผ่เมตตาถึงลูกศิษย์ทุกท่านด้วย

เดิมทีกฎสร้างมานานนับ ๕๐ ปี พื้นไม้ชั้นบนเป็นรูโหว่ ขนาดเอามือสอดลงมาได้ หลังคาถูกขึ้นบนเปิดจั่วเห็นนกพิราบ (ผ่านเป็นบ้านนกพิราบ) ฝนตกก็รั่ว

หลังคาเป็นสังกะสีทำให้ร้อนอบอ้าว ฝ้าบนเปิดรั่ว มุลนก เศษฟางสิ่งปฏิกูลหล่นลงมาพื้นบนแสนกว้าง แต่เป็นที่วาง หนังสือและสิ่งของจีปาละ จะมีที่ว่างประมาณ ๑ x ๒ ตารางเมตร คือที่จำวัดของหลวงพ่อ

ตอนแรกนั้นได้ยื่นแต่หลวงพ่อท่านปรารภว่า หลังคารั่ว ต้องการจะรื้อหลังคาซ่อมใหม่ ซึ่งข้าพเจ้าตอนนั้นคิดเพียงแต่ ซ่อมหลังคา คงไม่ต้องใช้เท่าไรนัก

จึงมาปรึกษากับ**คุณสมชาย** ซึ่งยังไม่เคยเห็นกฎหรือมาที่วัดนี้เลย **ก็เห็นด้วย ยินดีเป็นนายทุน เป็นเจ้าภาพออกค่าใช้จ่าย** ส่วนข้าพเจ้าเป็นผู้ประสานงานและออกทุนทรัพย์เพียงเล็กน้อย แต่เมื่อช่าง (ผู้รับเหมาจากหมู่บ้านอยุธยา) มาเห็นกฎแล้ว คงลง ความเห็นว่า **ควรรื้อกฎซ่อมทั้งหมดเพียงสถานเดียว**

เพราะ **ฝ้าชั้นล่างรับน้ำหนักชั้นบนจนแอ่นโค้งลงมาหมดแล้ว** แล่ปลวกอีกรังเบื้อเริ่ม ยังกับขนมแผ่นอัดเป็นชั้น ๆ เห็น แล้วชวนให้ชนลูก

งบประมาณในการซ่อมกฎ มีดังนี้

- ค่าเฟอร์นิเจอร์ ๑๐๐,๐๐๐ บาท
- ค่าวัสดุก่อสร้าง ๘๐๐,๐๐๐ บาท
- ค่าแรงคนงาน ๑๐๐,๐๐๐ บาท
- เบ็ดเตล็ด ๕๐๐,๐๐๐ บาท

จะซื้อตู้เย็น โคมไฟ เต้าแก๊ส ทีวี และทุกสิ่งทุกอย่างภายในกฎหลวงพ่อ จะขอเหมาทั้งหมดเลย อยู่ต่อมาสักระยะหนึ่ง ข้าพเจ้าฝันเห็นเลือดและคนตาย ได้กราบเรียนถามหลวงพ่อว่า **“ที่ฝันสิ่งนี้เป็นอย่างไรบ้าง”** หลวงพ่อได้บอกว่า **เจ้ากรรมนายเวรเขามาตามทาง ต้องทำบุญหรือทำกรรมฐานแผ่เมตตาให้พวกเขา สวดมนต์ให้มาก ๆ** ในครั้งนั้นข้าพเจ้าได้ทำทรัพย์สินเสียหายไปเป็นจำนวนมาก หลวงพ่อบอกว่าไม่เป็นไรหรอก เราคืนให้เขาแล้ว เจ้ากรรมนายเวร ตามไม่ถึงตัวเราแล้ว ก็ถือว่าพาดเคราะห์ไป

เมื่อวันที่ ๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๕ หลวงพ่อได้โทรศัพท์มาที่บ้าน บอกให้ไปตรวจอย่างละเอียดโดยการเอกซเรย์ ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าได้กราบเรียนหลวงพ่อว่าได้ไปหาหมอแล้ว

แต่หลวงพ่อได้สั่งให้กลับไปตรวจอย่างละเอียดอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งพอตรวจวันนั้น ก็จำเป็นต้องเข้าโรงพยาบาลจริง ๆ เพราะ ปวดท้องมากเลย เป็นไข้ อาเจียนออกมาเป็นเลือด

เมื่อไปตรวจอย่างละเอียด ถึงได้รู้ว่า ป่วยเป็นโรคลำไส้อักเสบ ต้องนอนโรงพยาบาลตั้งแต่วันที่ ๓-๑๕ พฤษภาคม ๒๕๓๕

วันแรกที่ออกจากโรงพยาบาลถึงบ้าน หลวงพ่อได้โทร.มาอีก บอกว่าตอนนี้หายแล้วนะ ไม่มีอะไรแล้ว ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่แปลกมาก เพราะก่อนเข้า หลวงพ่อก็กังให้เข้า พอออกมาบิ๊ป หลวงพ่อก็กังบอกไม่มีอะไร หายแล้ว เรียบร้อย ไม่มีปัญหาอะไร หายแล้ว เรียบร้อยไม่มีปัญหา ในวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๓๕ ข้าพเจ้าได้เสด็จเพลพระที่วัดอัมพวัน และหลวงพ่อ สวดธรรมจักรให้

กฎที่เสร็จออกมาแล้วยังไม่สวยงามเพราะใช้เวลาเร็วเกินไป และตัวเองป่วยอยู่ ทำให้ไม่คุมงานเป็นปกติ และดีใจมากที่ได้มาสร้างกฎให้หลวงพ่อ รู้สึกเป็นความผูกพันกับหลวงพ่อและกฎ

แม้บางครั้งจะเบื่อไม่ยอมมา ก็ต้องมีสาเหตุให้มา และพอมาก็สนใจ ส่วนใหญ่ที่มาก็จะได้พบหลวงพ่อกุญชร
จะมาดึกคืน เข้า กลางวัน ก็ต้องได้พบหลวงพ่อกุญชร เหมือนกับหลวงพ่อกุญชร

บางวันหลวงพ่อกุญชร ก็บอกว่าวันนี้สงฆ์ปาริชาตมา ให้บอกด้วยว่าหลวงพ่อกุญชรอยู่ไม่ได้
บางครั้งนึกในใจว่า ขอให้หลวงพ่อกุญชรอยู่ด้วยนะ ป่วยรอก็ได้ พอมาถึงแล้ว หลวงพ่อกุญชรป่วยจริง ๆ ด้วย อยู่ดีดีก็ปวดศีรษะขึ้นมา
ตอนนี้ก็เลยไม่กล้าที่จะนึกจะคิดว่า ให้หลวงพ่อกุญชรป่วยรอ เพราะเหมือนการแข่งหลวงพ่อกุญชร กลับบาป
การสร้างกุฏิหลวงพ่อกุญชรไม่เคยให้คำแนะนำในการก่อสร้างเลย ท่านคงเป็นว่าเป็นเรื่องสุดแท้แต่ความศรัทธาของโยมผู้บริจาค
สรุปแล้วข้าพเจ้าจะเป็นคนสร้างคนทำทั้งหมด เพราะหลวงพ่อกุญชรให้เลย ให้เป็นคนทำเองหมด ยกให้ตัดสินใจคนเดียวไปเลย
ข้าพเจ้าได้อาศัยถามพระบ้าง ถามลูกศิษย์ภายในวัดด้วย เพราะบางสิ่งบางอย่างเราไม่เข้าใจว่าหลวงพ่อกุญชรมีวัตถุประสงค์เช่นไร

.....